

Arrest

nr. 184 879 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat S. KARSIKAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 11/01/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van T.A., geboren op 04/05/1985, van Turkse nationaliteit, om A.T. in België geboren op 15.09.1990, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden hetgeen om volgende reden niet wordt aangenomen:

- 3 loonfiches tussen oktober 2015 bij de onderneming I.B. VZW en 1 loonfiche van december 2015 bij de onderneming I.C.S. SA.

Uit de gegevensbank Dolsis is gebleken dat mevrouw sinds 01/04/2013 bij de onderneming IRIS CLEAN SERVICES SA tewerkgesteld is. Mevrouw is sinds 01/10/2015 tewerkgesteld bij de onderneming INTERNAAT BRUSSEL VZW, waarna deze tewerkstelling een einde neemt op 30/06/2016. Gezien mevrouw slechts voor 1 maand een volledige tewerkstelling voorlegt en zij de andere 2 maanden slecht de bestaansmiddelen voortvloeiend uit de tewerkstelling bij IRIS CLEAN SERVICES SA kan de dienst Vreemdelingenzaken zich niet uitspreken over de toereikendheid van mevrouw haar bestaansmiddelen.

Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42§1, alinea 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het tweede middelonderdeel van het enig middel is afgeleid uit de schending van “de artikelen 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen d.d. 29.7.1991, het hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Het wordt uiteengezet als volgt:

“Tegenpartij heeft het visum van verzoeker afgewezen met de motivatie dat de te vervoegen persoon, namelijk de echtgenote van verzoeker, niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat de neergelegde inkomensfiches niet aantonen dat de echtgenotes bestaansmiddelen toereikend zijn.

Bovendien argumenteert tegenpartij dat de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over haar behoeften en daarom de behoefteanalyse niet kan gedaan worden overeenkomstig artikel 42,§1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De wet van 29.7.1991 voorziet dat een administratieve beslissing een motivatie dient te bevatten die adequaat is.

Een adequate motivatie houdt in dat de motivatie gebaseerd moet zijn op juridische feitelijke gegevens die de overheid correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42,§1, alinea 2 stelt het volgende:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid

(eigen onderlijning)

Het is niet aan verzoeker of te vervoegen persoon om de informatie over te maken voor de behoefteanalyse, maar de tegenpartij diende de nodige inlichtingen op te vragen voor de bestreden beslissing teneinde een behoefteanalyse op te maken zoals gesteld in artikel 42,§1, alinea 2 van de vreemdelingenwet.

Tegenpartij voegt een voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat de echtgenote van verzoeker de informatie op voorhand moet verschaffen opdat de analyse kan gedaan worden.

Verzoeker was van oordeel dat de bestaansmiddelen, zoals opgelegd in de wet, voldoende bewezen waren met de neergelegde inkomensfiches aangezien de maandelijkse inkomensfiches van twee verschillende werkgevers een totaal som maakten van het gevraagde bedrag als bestaansmiddelen.

Voor de maand oktober 2015 verdiende verzoekers echtgenote in totaal bij twee werkgevers 1.801,04€, voor de maand november 2015: 1893,72€ en voor december 2015 was haar loon 2.232,20€.

Indien verzoeker of verzoekers echtgenote had geweten dat dit bewijs voor de tegenpartij niet voldoende was dan had deze laatste de nodige inlichtingen verschaft en eveneens het bewijs overgemaakt dat de tewerkstelling bij Internaat Brussel VZW niet een einde neemt op 30.6.2016, maar dat zij tewerkgesteld blijft bij deze werkgever.

Tegenpartij is niet zorgvuldig omgegaan met het dossier van verzoeker en heeft het hoorplicht van verzoeker geschonden door niet tijdig de inlichtingen op te vragen en hem te horen over de financiële situatie van het gezin.

Het niet voldoen aan de inkomensvoorwaarde houdt niet automatisch een weigering in. De tegenpartij diende over te gaan tot een behoefteanalyse (RvV arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012).

Het Hof van Justitie besliste in het arrest Chakroun dd. 4 maart 2010 dat aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Uw Raad vernietigde bij arrest nr 142 445 van 31 maart 2015 de beslissing van de tegenpartij die enkel rekening hield met enkele loonfiches in plaats van rekening te houden met al de pertinente stukken in het dossier aangezien deze stukken de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dienden te bewijzen van de echtgenote van verzoeker en dat vaststond dat tegenpartij het dossier niet had onderworpen aan een volledig en concreet onderzoek van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker zoals opgelegd in artikel 40ter van wet van 15.12.1980 rekening houdend met het arrest Chakroun.

Uit de motivering blijkt dat tegenpartij niet is overgegaan tot een concrete beoordeling van de situatie en de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker."

2.2. De verwerende partij repliceert daarop als volgt in haar nota:

"Verweerder laat gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij haar aanvraag tot gezinshereniging, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te worden uitgenodigd om bijkomende bewijsstukken voor te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn

en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

Verweerder verwijst ter zake naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig ontkennen dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante bewijsstukken op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen, waarbij zij reeds bij aanvang was ingelicht omtrent de bewijsstukken die dienden te worden voorgelegd.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Gelet op het gebrek aan aangetoonde actuele bestaansmiddelen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de situatie niet als voldoende kon worden geëvalueerd.

Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Zie in die zin ook:

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de echtgenote van verzoeker actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoeker in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-ccce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

“Waar verzoekster aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekster een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de echtgenoot van verzoekster actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De lage vaste kosten voor de huur, die verzoekster thans voor het eerst aanhaalt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de lage kosten voor de huur aangezien verzoekster deze stukken pas voor het eerst bij het verzoekschrift voegt. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die

beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijn feitelijke en juridische gegevens. Verzoekster betwist niet dat zij deze stukken thans voor het eerst voorlegt.

In de mate dat verzoekster aldus aanvoert dat verweerder naliét na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien en dat zij hieromtrent niet werd gehoord, en zij de schending aanvoert van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, kan deze schending aldus niet worden aangenomen. Evenmin diende verweerder te motiveren waarom dit artikel niet in overweging werd genomen.” (nr. 124 876 van 27 mei 2014)

En ook:

“Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient verweerder niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet. Indien geen recente inkomsten worden voorgelegd die het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aantonen, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Hetzelfde geldt voor het eigen inkomen van de verzoekende partij. Deze kan zijn rol spelen in het kader van een behoefteanalyse voor zover aangetoond wordt dat er stabiele toereikende bestaansmiddelen bestaan in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 132 696 van 3 november 2014)

Bovendien toont verzoekende partij niet aan wat zij beoogt te bekomen met de kritiek dat de behoeftenanalyse niet zou zijn gebeurd, nu zij geen enkel concreet gegeven of stuk aanbrengt dat tot een andersluidende beslissing zou kunnen leiden.

Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen desbetreffend.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Naar luidt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet in het geval een echtgenoot van een Belg deze Belg wil vervoegen, worden aangetoond dat de Belgische onderdaan “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Het geviseerde motief in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42§1, alinea 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te

stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaats en om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt."

Uit artikel 42, §1, tweede lid, zoals hiervoor geciteerd, vloeit voor de verwerende partij de verplichting voort om, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Opdat zij dat zou kunnen doen met volledige kennis van zaken, heeft de wetgever bepaald dat zij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door elke vreemdeling en elke Belgische overheid.

De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag, en op eigen initiatief, alle informatie moet bijbrengen opdat zou kunnen worden overgegaan tot de behoefteanalyse, maar dit blijkt geenszins uit de wet. Een verwijzing naar de behandelingstermijn van de aanvragen doet daaraan geen afbreuk en laat de verwerende partij niet toe om voorbij te gaan aan een wettelijke verplichting die haar wordt opgelegd.

In haar nota verwijst de verwerende partij naar de wederkerigheid van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat het dus aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, zodat zij er niet toe kan worden gehouden om bijkomende stukken op te vragen, maar zij kan daarin niet worden bijgetreden, nu artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk is en een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet contra legem kan worden ingeroepen.

Voorts betoogt de verwerende partij in haar nota dat in casu geen behoefteanalyse moest worden gedaan, gelet op het gebrek aan aangetoonde actuele bestaansmiddelen.

In eerste instantie wordt in de bestreden beslissing een andere motivering gegeven voor wat betreft de behoefteanalyse: de verwerende partij betwist daarin niet dat deze moet worden uitgevoerd, maar stelt dat ze dat niet kan bij gebreke aan informatie die haar door de verzoekende partij werd verstrekt bij de aanvraag en gelet op het feit dat zij van mening is dat, zoals dat hiervoor reeds is gebleken, van oordeel is dat zij geen bijkomend onderzoek moest doen gelet op de korte behandelingstermijn. Dat de verwerende partij het in haar nota over een andere boeg gooit, gaat niet op.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij de aanvraag bewijzen van de inkomsten van haar Belgische referentiepersoon heeft gevoegd. In tegenstelling tot wat door de verwerende partij in de nota wordt gesteld, is de bestreden beslissing niet genomen omdat er een gebrek zou zijn aan aangetoonde actuele bestaansmiddelen. Uit de motivering blijkt daarentegen dat de verwerende partij zich niet zou kunnen uitspreken over de toereikendheid ervan omdat de verzoekende partij slechts voor 1 maand een volledige tewerkstelling voorlegt en de andere 2 maanden slechts bestaansmiddelen voortvloeiend uit de tewerkstelling bij I.C.S. De bedragen op de voorgelegde loonfiches zijn duidelijk, zodat niet valt in te zien waarom de verwerende partij zich niet zou kunnen uitspreken over de toereikendheid ervan. De verwijzing naar de gegevens die de verwerende partij uit de Dolsis gegevensbank heeft geput, doet daaraan geen afbreuk, nu zij niet betwist dat de verzoekende partij sedert 1 april 2013 tewerkgesteld is bij de onderneming I.C.S. en sinds 1 oktober 2015 bij I.B. VZW enerzijds, en het feit dat haar tewerkstelling aldaar zou eindigen op 30 juni 2016 geenszins uitsluit dat een nieuwe overeenkomst wordt gesloten, zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift en bovendien geen afbreuk doet aan het feit dat zij nog een andere tewerkstelling heeft bij de eerstgenoemde onderneming.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

3 . Kosten:

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS